

WYROK

WIMIENIURZECZPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2022 roku

Sąd Rejonowy w Kaliszu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Daniel Hudak

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Jolanta Konieczna

W obecności

po rozpoznaniu dnia 21.02.2022 r.

sprawy

1.M. J. syna K. i H. z domu C.,

ur. (...) w I.

oskarżonego o to, że:

w dniu 14 września 2020 roku w miejscowości K. nr posesji (...) gmina G. powiat (...), pomógł w ukryciu samochodu marki H. (...) o nr VIN (...) w ten sposób, że przejął od znanego mu osobiście mężczyzny wymieniony pojazd celem jego ukrycia i przechowania wiedząc i mając świadomość, że pojazd ten pochodzi z przestępstwa,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

2.J. P. syna B. i B. z domu R.,

ur. 24 stycznia 1979 roku w I.

oskarżonego o to, że:

w dniu 14 września 2020 roku w K. woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami dokonał kradzieży z włamaniem pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...), nr VIN (...), koloru szaro – srebrnego, rok produkcji 2018, w ten sposób, że nieustalone dotąd osoby dokonały przełamania zabezpieczeń, otwarcia i odpalenia w/w pojazdu, po czym J. P. wsiadł do tego samochodu i odjechał nim do miejscowości K., gmina G., gdzie pozostawił go na posesji M. J. powodując przy tym straty o wartości 72.000 zł na szkodę K. B., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

1. oskarżonego M. J. uznaje za winnego tego, że w dniu 14 września 2020 roku w miejscowości K. nr posesji (...) gmina G. powiat (...), pomógł w ukryciu samochodu marki H. (...) o nr VIN (...) w ten sposób, że przyjął od J. P. wymieniony pojazd celem jego ukrycia i przechowania pomimo, iż na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że pojazd ten pochodzi z przestępstwa, tj. czynu wypełniającego dyspozycję art. 292 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

2. oskarżonego J. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar wobec oskarżonych M. J. i J. P. zalicza okresy odpowiednio:

- od dnia 14.09.2020r. (godz. 18:30) do dnia 16.09.2020r. (godz. 18:16),

- od dnia 27.01.2021r. (godz. 02:10) do dnia 28.01.2021r. (godz. 16:50);

4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. T. kwotę 420 zł wraz z należnym podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

5. zwalnia oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 491/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia	1	J. P.

	postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Według art. 279§1 k.k. Kto kradnie z włamaniem, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10. W ocenie Sądu nie ulega żadnej wątpliwości, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona art. 279§1 k.k. Przepięstwo to polega na dokonaniu przestęstwa kradzieży rozumianego zgodnie z art. 278 k.k. oraz szczególnej formy działania sprawcy, tj. włamania. W literaturze przedmiotu i orzecznictwie podkreśla się, że aby doszło do dokonania tego przestęstwa musi dojść do przełamania fizycznych zabezpieczeń chroniących daną rzecz przed dostępem osób nieuprawnionych. Zabezpieczenie musi być "wyraźną manifestacją woli właściciela czy posiadacza mienia – woli właśnie zabezpieczenia go przed innymi osobami" post. SN z 24.6.2010 r., V KK 388/09, OSNKW 2010, Nr 9, poz. 82). Sprawca włamania dostaje się do środka pomieszczenia w wyniku usunięcia materialnej przeszkody, jaką stanowi część</p>			

konstrukcji pomieszczenia lub jego zamknięcie (wyr. SN z 18.12.2002 r., III KKN 423/00, Prok. i Pr. – wkł. 2003, Nr 8, poz. 16; wyr. SA w Katowicach z 25.10.2005 r., II AKa 269/05, OSA 2007, Nr 6, poz. 27; wyr. SN z 27.2.2014 r., II KK 259/13, L.; uchwała SN z 25.6.1980 r., VII KZP 48/79, OSNKW 1980, Nr 8, poz. 65). Przenosząc te rozważania na realia przedmiotowej sprawy należy zwrócić uwagę, iż oskarżony wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał kradzieży włamaniem samochodu. Uczestnicy w ramach współsprawstwa - jako formy sprawczego współdziałania - porozumieli się co do podziału ról w określonych zakresach: przełamania zabezpieczenia zamkniętego samochodu a następnie po dostaniu się do jego wnętrza uruchomienia i jeździe do miejsca ukrycia. Następnie skradziony samochód miał być on rozebrany i pocięty na części. Nie ulega wątpliwości, że nastąpiło porozumienie wspólnego dokonania przestępstwa a każda z przydzielonych ról – w tym oskarżonego J. P. – była istotna. Podkreślenia wymaga okoliczność, iż w sytuacji współsprawstwa nie jest obligatoryjne wspólne dokonanie poszczególnych czynności czasownikowych, lecz

realizacja zespołu znamion przestępstwa z objęciem zamiarem całości zdarzenia jak za własne (por. postanowienie SN z 13.05.2008 r. IV KK 489/07). Zachowanie oskarżonego J. P. bez wątplenia można kwalifikować jako kradzież z włamaniem. Działał z zamiarem umyślnym bezpośrednim. Zabrał cudzą rzecz w celu przywłaszczenia.

Oskarżony działał w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k. Przystępstwo, za które został wcześniej skazany, jest umyślnym przestępstwem umyślnym, za co wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Powyższe nastąpiło na mocy wyroku Sądu Rejonowego Łódź – Śródmieście z dnia 30 marca 2018 r. w sprawie IV K 983/17. J. P. odbył karę 10 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 28 listopada 2018 r. do 24 września 2019 r. za przestępstwo z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. Jednocześnie należy zauważyć, że sąd fakultatywnie stosuje obostrzenie kary określone w tym przepisie. W realiach niniejszej sprawy Sąd jednak nie zdecydował się ją zastosować w celu zaostrzenia kary dla oskarżonego.

<p>2. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. P.	2	2	<p>Według art. 53 § 1 k.k. określającego dyrektywy wymiaru karu Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>§ 2. Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych</p>

następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Przy ustalaniu wymiaru kary Sąd kierował się wskazaniami określonymi w art. 115 § 2 k.k. oraz w art. 53 § 1 k.k. W ocenie Sądu stopień społecznej szkodliwości czynu jest znaczny. Na powyższe składa się istotny z punktu obowiązującego porządku prawnego widzenia rodzaj i charakter naruszonego dobra, polegający na naruszeniu prawa własności pokrzywdzonego (a ściślej uprawnień właścicielskich), który jest fundamentem ustrojowym.

Również istotnym jest rozmiar wyrządzonej szkody w postaci zaboru cudzej rzeczy ruchomej w postaci samochodu o wartości 72.000,00zł. Jest to obiektywnie wysoka wartość, która należało uznać za ważny element w zakresie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Kolejnym negatywnym elementem jest sposób

popelnienia czynu przez oskarzonego, cechujący się w szczególności współdziałaniem z innymi, z podziałem ról. Istotne są okoliczności popelniania czynu polegającego na kradzieży z włamaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej a więc z niskich pobudek (motywów). W zakresie postaci zamiaru wskazać należy na zamiar umyślny bezpośredni oskarzonego (dolus coloratus).

Wracając do art. 53 k.k. wskazać trzeba, że oskarżony miał pełną możliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu z uwagi na brak wystąpienia okoliczności wskazujących na limitowanie tej możliwości przez określone czynniki. Nie podjął – mimo możliwości wyboru – działania zgodnego z obowiązującym porządkiem prawnym. Podkreślenia wymaga, że działanie oskarzonego cechuje premedytacja. Premedytacja polegała na zabezpieczeniu miejsca ukrycia pojazdu, następnie usunięciu tablic rejestracyjnych przestępstwa.

Dyrektywa prewencji indywidualnej ma dwa podstawowe cele, tj. zapobiegać popelnianiu przestępstw oraz wychować sprawcę. Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną. Nie

			<p>wyciąga z wcześniejszych skazań oczekiwanych wniosków i powraca na drogę popełniania przestępstw. Popełnił on przestępstwo wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Nie można również bagatelizować okoliczności, iż przestępstwo kradzieży z włamaniem jest zagrożone karą od roku do lat 10 pozbawienia wolności. To wszystko wskazuje, że tylko kara pozbawienia wolności bez warunkowo zawieszenia jej wykonania spełni swoją funkcję. Oskarżony jest osobą, która nie chce i nie żyje zgodnie z prawem. Wskazują na to w szczególności rozliczne wyroki skazujące, w tym za bardzo poważne przestępstwa. To wszystko doprowadziło Sąd do wniosku, że tylko kara pozbawienia a więc izolacja w warunkach zakładu karnego spełni cele prewencji ogólnej i szczególnej. Dlatego też Sąd wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności, co będzie właściwe również uwagi na prewencji generalną.</p>
<p>3. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>

J. P.	3	3	Oskarżony był w toku postępowania zatrzymywany. Zgodnie więc z art. 63 § 1 k.k. zaistniała konieczność zaliczenia na poczet orzeczonych kar okresu zatrzymania od dnia 27 stycznia 2021 roku od godz. 02:10 do dnia 28 stycznia 2021 roku do godz. 16:50. W tym czasie bowiem oskarżony był zatrzymany, jak wynika z dokumentacji zawartej w aktach sprawy.
7.6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. KOsztu procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
4	Oskarżony posiadał obrońcę z urzędu. Obrońca oskarżonego złożył wniosek o zasądzenie kosztów		

	<p>udzielonej obrony z urzędu. Dlatego też Sąd zasądził, od Skarbu Państwa, kwotę w wysokości 420 zł wraz z należnym podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (na podstawie §17.2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18)</p>	
5	<p>Oskarżony przebywa obecnie w zakładzie karnym. Dlatego też, w ocenie Sądu, mało prawdopodobnym jest aby był on w stanie uiścić koszty sądowe. Dlatego też Sąd zdecydował się zwolnić oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i obciążyć nimi Skarb Państwa (art. 624 §1 k.p.k.).</p>	
4. 1Podpis		